

Дийн Кунц „Лицето“

Ябълката беше срязана на две и след това половинките бяха съшити с груб черен конец. Десет смели бода бяха разположени равномерно. Всеки възел беше завързан с хирургическа прецизност.

Сортът на ябълката, червена превъзходна, можеше да е от значение. Като се вземе предвид, че съобщенията се доставяха под формата на предмети и изображения, но никога чрез думи, всяка подробност можеше да изясни смисъла им, тъй както определенията и пунктуацията избистрят смисъла на писмената реч.

По-вероятно бе обаче тази ябълка да бе избрана, защото не беше узряла. Ако вътрешността ѝ беше по-мека, тя щеше да се натроши дори при внимателна работа с иглата и завързването на възлите.

Ябълката стоеше в очакване на по-подробен оглед върху бюрото в кабинета на Итън Труман. Черната кутия, в която беше опакована при пристигането си, също се намираще там и от нея стърчаха парчета нарязана черна мека хартия. Тя вече беше разкрила всичко от съдържанието си, което можеше да послужи за разгадаване на загадката, едно голямо нищо.

Тук, в западното крило на величествения дом, Итън държеше апартамент на партера, който се състоеше от кабинет, спалня, баня и кухня. Високите му френски прозорци предоставяха ясна гледка към пейзаж, в който нямаше нищо реално.

Премишният обитател на жилището би нарекъл кабинета хол и би го обзавел по подходящ начин. Охолният живот, който бе сведен до минимум при Итън, не заслужаваше да заеме цяла стая.

Преди да отвори черната кутия, той я бе снимал с дигитален фотоапарат. Беше направил снимки и на червената превъзходна от три ракурса.

Предполагаше, че ябълката е била разполовена, за да се пъкне някакъв предмет в сърцевината ѝ. Хич не му се щеше да разреже шевове и да види какво е.

Годините му на работа като детектив, разследващ убийства, го бяха накарали да закоравее в някои отношения. Но в същото време постоянният сблъсък с върховното насилие беше изострил ранимостта му в други отношения.

Беше едва трийсет и седем годишен, но полицейската му кариера беше приключила. Инстинктите му обаче не бяха изгубили остротата си и мрачните му очаквания не бяха намалели.

Вятърът не спираше да духа по стъклата и да почуква с отнесените капчици дъжд.

Колкото и да бе несериозна, бурята му даде нужното извинение да остави ябълката да чака и да се приближи до най-близкия прозорец.

Рамките, касите, корнизите и пречките между стъклата – всички части на всеки прозорец в грандиозната сграда бяха изработени от бронз. Под натиска на атмосферните влияния външните повърхности се бяха покрили с приятна напръсканозелена патина. Благодарение на усърдната поддръжка във вътрешността бронзът там си оставаше тъмнокафеникаво-червен.

Стъклата на прозорците бяха скосени към всеки ръб.

Това важеше дори и за най-скромните сервизни помещения, като местата за миене на чинии и за пране на партера.

Макар да бе строена за филмов магнат през последните години на Голямата депресия, в къщата не се виждаха никакви следи от строителни икономии, като се започнеше от входното фоайе и се стигнеше до най-далечния ъгъл на най-затънтения коридор.

Когато цената на стоманата пада устремно, когато молците прояждат дрехите в магазините, когато колите ръждясват в автосалоните поради липса на купувачи,

филмовата индустрия продължава да процъфтява. И през лошите вре-мена, както и през добрите, единствените две абсолютно необходими неща си остават храната и илюзиите. От високите прозорци на кабинета гледката беше като нарисувана върху декора за филм – изящно изработена триизмерна сцена, която през измамното око на камерата би могла убедително да послужи за пейзаж от чуждоземна планета или за въплъщение на съвършенството в този свят, което действителността не би позволила.

По-зелени от тревата в райската градина, поляните се разпростираха върху десетки декари, без нито едно буренче или поразено листенце. Царствените корони на гигантските калифорнийски дъбове и провисналите клони на меланхоличните хималайски кедри, и двата вида дървета принадлежащи към типични класически представители, бяха покрити със сребро и диаманти от декемврийския дъждец.

През струйки вода, тънки като косъмчета от ангел, Итън се взираше в далечината в последния завой на алеята за коли. Паважът от сиво-зелен кварцит, излъскан до блясък от дъжда, водеше до орнаменталната бронзова порта в стената, ограждаща имението.

Нежеланият посетител бе дошъл до портата пеша през нощта. Навярно подозиращ, че старинната преграда е осъвременена с модерна система за охрана и че тежестта от тялото на човек, който се опита да се покатери по нея, би задействала сигнализацията за тревога в стаята за наблюдение, той бе хвърлил пакета над високата порта върху алеята за коли.

Кутията, в която бе сложена ябълката, бе подплатена с найлон с балончета и опакована в найлонова торба с цип, за да бъде защитена от увреждане вследствие на лошото време. Прикрепена с телбод към капака, червената панделка подсказваше, че вътре има подарък, а не боклук.

Дейв Ладман, един от двамата пазачи, дежурни през нощта, намери пратката в 3,56 сутринта. Боравейки с нея много внимателно, той я бе занесъл в стаята на пазачите в сградата за домакина по поддръжката на двора в задната част на имота.

Дейв и партньорът му по смяна, Том Мак, сканираха пакета с флуороскоп, за да проверят дали вътре няма жициили други метални компоненти на експлозивно устройство или на механизъм за стрелба, задействащ се с пружина.

Тъй като някои съвременни бомби можеха да се направят и без метални части, след флуороскопията Дейв и Том го прегледаха с детектор на миризми, който можеше да разпознае трийсет и две експлозивни съединения при наличието дори на толкова минимално количество на характерни молекули като три на кубичен сантиметър въздух.

След като се убедиха, че пратката няма да избухне, пазачите я разопаковаха и като видяха черната кутия с подарък, оставиха съобщение по гласовата поща на Итън и я отделиха, за да му я предадат.

В 8,35 тази сутрин един от двамата дежурни пазачи, Бени Нгуен, бе донесъл кутията в апартамента на Итън в главната къща. Бени бе пристигнал също с видеокасета, съдържаща записи от камерите за наблюдение по периметъра на имението, които бяха хванали момента на доставката.

Освен това Бени предложи и една традиционна вьетнамска глинена съдинка, пълна с пиле с гъби и ориз по вьетнамски, любимо ястие на Итън.

– Мама пак ти гледа на разтопен восък от свещи – поде Бени. – Запали свещ от твое име и като видя какво показва, каза, че имаш нужда от подсилване.

– За какво да се подсилвам? Най-тежката работа, която върша тези дни, е да стана сутрин от леглото.

– Не каза за какво. Но не е само за коледния пазар. Тя гледаше хипнотизиращо като дракон в будистки храм, когато го каза.

- С погледа, който кара питбул териерите да лягат смилено на гръб и да откриват коремите си ли?
- Точно така. Каза, че трябва да се храниш добре, да не пропускаш молитвата си всяка сутрин и вечер и да избягваш силния алкохол.
- Виж това е проблем. Пиенето на силен алкохол е моят начин да се моля.
- Ще кажа на мама, че си излял уискито си в канала и съм те оставил коленичил да благодариш на бога, че е създал пилетата, та да може тя да ги готви.